

Ca tehnician farmaceutic, Greta petrecuse optsprezece luni în depozitul unei farmacii cu comenzi plasate prin poștă, sortând manual medicamentele de pe rețete. Cel mai folosit era Warfarina, un anticoagulant, dar exista o mulțime de alte tablete friabile, în general versiuni generice ale medicamentelor obișnuite, și adesea își încheia tura plină de praf farmaceutic. N-a trecut mult până când orice tip de praf a început să semene cu praful de pastile, mai ales cu praful galben-pal de Norco 10. Era convinsă că vede particule plutitoare invadând spațiul personal al tuturor. Vedea praf de pastile pe covoare, pe oglinzi, pe ecrane, pe pulovere. Iată-l presărat și pe popcorn, la cinema. Mult timp după ce a demisionat de la depozit, a continuat să vadă praf de pastile oriunde mergea.

Acum Greta vedea transcrieri. Transcrierile le aparțineau clienților lui Om și i se revelau de fiecare dată când punea piciorul în Cathedral, cea mai populară cafenea din oraș. Locul avea o acustică perfectă și era ticsit de clienți ai lui Om, care avea biroul chiar deasupra. Greta auzea mereu cel puțin o voce pe care o recunoștea. Nu-și putea aminti întreaga transcriere, evident, de cele mai multe ori

erau destul de lungi, dar, dacă închidea ochii și se concentra, memoria o ajuta preț de câteva pagini.

Chiar acum, stând la masă și așteptându-l pe Om, a recunoscut vocea vlăguită a bărbatului de la masa alăturată. Nu-l cunoștea personal, dar, în timp ce-și aștepta cafeaua, i-a venit în minte un fragment dintr-o transcriere. Inițialele lui erau AAG și făcea sex cu sora soției lui. Se întâlneau la hotel, dar, în acel moment, bărbatul vorbea probabil cu soția lui și o ținea de mână. Ca majoritatea oamenilor din Hudson, erau mai atrăgători decât media și se îmbrăcau ca niște fermieri boho chic.

OM: Ce e special la Tamara? Ce are ea și soția ta, nu?

AAG: Detestăm aceleași lucruri.

OM: Cum ar fi?

AAG: Jocurile de societate, uleiul de trufe, realismul magic, Harry Potter, politica, copiii mici, bătrânii, cei care se entuziasmează la macaroane cu brânză, scattingul...

OM: Scattingul?

AAG: Chestia aia pe care o fac interpreții de jazz. Sună banal, știi, dar n-am avut niciodată atât de multe lucruri în comun cu cineva.

OM: Ce faceți împreună?

AAG: Ești familiarizat cu ritualul de a mânca presuri?

OM: Nu.

AAG: E un rit de trecere străvechi al gurmanzilor francezi. Presurile sunt niște păsări mici și rare. Bucătarul le prinde, le îneacă în Armagnac și le prăjește întregi. Apoi pasărea se mănâncă întregă — mai întâi picioarele, cu tot cu oase —, omul având capul acoperit de un ștergar, ca să se păstreze aromele și, așa cum spune legenda, ca să se ascundă de Dumnezeu.

OM: Și faci asta împreună cu Tamara?

AAG: Nu, dar așa mă înfrupt din pizda ei.

OM: Înecată în Armagnac?

AAG: Cu capul acoperit de un ștergar.

Neatentă, Greta i-a zâmbit soției lui, la care se holbase ca o ciudată. Soția i-a întors zâmbetul. Apoi AAG s-a uitat la Greta și i-a zâmbit și el. Greta l-a privit încruntată, după care și-a coborât ochii în telefon, rușinată.

Își imagina că merge pe trotuar cu un ștergar pe cap, când a auzit o altă voce cunoscută, comandând un cappuccino. Era o voce mai gravă și îi aparținea lui KPM, un tip pe la vreo treizeci de ani, ce suferea de tulburare de stres posttraumatic. KPM era hărțuit de o dezaxată care se credea *life coach*, așa că adesea mergea deghizat la cabinetul lui Om. Greta și-a întors puțin privirea, sperând să-i vadă fața, așteptându-se cumva să-l descopere pe Darth Vader în helancă.

OM: Și chiar așa ți se pare că arată penisul tău?

KPM: Da. E o formă destul de comună de pulă. Uneori îmi închipui că-mi șoptește cu vocea lui James Earl Jones.

OM: Ce-ți spune?

KPM: [VOCE GRAVĂ] Încă nu-ți dai seama cât ești de important. Abia ai început să-ți descoperi puterea.

OM: Crezi că e-adevărat ce-ți spune?

KPM: Glumesc, mă, nebunule. Pula mea nu vorbește cu mine.

OM: Dacă te face să te simți mai bine, a mea arată de parcă ar purta beretă.

KPM: Are vocea lui Gérard Depardieu?

OM: Aș vrea eu.

KPM: Ieri am căutat pe Google „Câte sticle de vin bea pe zi Gérard Depardieu?“ Ghici care-a fost răspunsul.

OM: Trei?

KPM: Paisprezece.

OM: De ce-ai căuta asta pe Google?

KPM: De ce? Pentru că mor după un pahar. Pentru că sunt hărțuit. Pentru că am fost forțat să intru în această stare hipervigilentă și asta îmi distruge prostata.

S-a dovedit că KPM avea cea mai atipică frunte pe care-o văzuse vreodată Greta. Părea că tocmai îi căzuseră coarnele și începeau să-i crească altele. Cumva, asta îl făcea și mai atrăgător, de parcă fruntea lui ar fi fost un atribut sexual secundar. În plus, avea o barbă bogată și codițe împletite, ca Willie Nelson. Nu purta helancă, ci un guler cervical, și Greta s-a întrebat dacă era fals sau făcea parte dintr-o deghizare mai complexă. În acel moment flirta cu el un alt client al lui Om, un bărbat pe la cincizeci de ani, cu memorabilele inițiale BTW¹. Greta îi identificase vocea cu câteva săptămâni în urmă, nu la Cathedral, ci în sufrageria ei, pentru că BTW, al cărui prenume era Brandon, cumpăra iarbă de la Sabine.

Și totuși trei clienți în aceeași zi erau ceva neobișnuit, un semn, poate. BTW însuși credea cu ardoare în semne, însă nu le recunoștea niciodată pe cele evidente, cum ar fi bandajele însângerate de pe vârfurile degetelor, semne grăitoare ale, după părerea Gretei, onicofagiei care, în tâmplător, era mania ei preferată și amuzant de rostit. Afecțiunea lui nu fusese niciodată menționată la terapie. Ba chiar părea să creadă că atinsese o stare deplină de

---

¹ Abreviere de la *By the way*, „apropo“.

iluminare. Susținea că ADN-ul lui era atât de extraordinar, încât guvernul era interesat să extragă mostre și să inițieze un studiu. În ședințele cu Om, mai degrabă respira decât vorbea, ceea ce făcea transcrierile atât de scurte și de ușor de reținut.

BTW: Am două linii ale vieții. Se întâlnesc la mijloc, se intersectează, apoi se înfășoară în jurul încheieturii. Am în palmă triunghiul prestidigitatorului, ceea ce e foarte rar. Pot să fac să apară orice.

OM: Poți să faci să apară aici un croasant? Mor de foame și am uitat să-mi iau pachetul pentru prânz.

BTW: Momentan încerc să fac să apară câteva sute de dolari.

OM: Și cum merge?

BTW: O să vedem.

OM: Hai să vorbim despre ceea ce se întâmplă cu pielea ta.

BTW: Ți-am spus de douăzeci de ori. Îmbătrânirea mea e în reversie.

OM: Ai cincizeci și doi de ani, corect?

BTW: În acte, da. Dar ridurile mele încep să dispară, de-aia am crustele astea mici pe față, și celelalte cicatrici încep să dispară, inclusiv buricul.

OM: A, și unde se duce?

BTW: Dispare cu totul. Rana aia se vindecă în sfârșit. Și-mi cade părul, ca să facă loc pentru fire noi. Ar trebui să vezi ce moale e. Uite, pune mâna.

OM: E destul de moale.

BTW: Și penisul meu se întoarce la starea originală.

OM: Adică...?

BTW: Prepuțul se regenerează.

OM: Mă tem că asta nu e posibil.

BTW: De ce?

- OM: Îmi pare rău că trebuie să-ți spun eu asta, dar probabil că ai ajuns la vârsta mijlocie. Penisul se strânge sau devine mai mic și mai puțin pigmentat...
- BTW: Îmi cunosc foarte bine corpul. Pot să-ți arăt? Te deranjează?
- OM: [FLUIERAT]
- BTW: Nu-i așa? Vezi ce zic?
- OM: Ești bine dotat, n-am ce spune, dar capul e cam... *roșu*, nu ți se pare?

Greta și-a imaginat un cârnat în aluat, lăsat peste noapte într-un vas încălzit.

- OM: Mai faci sex cu domnul Lilywhite?
- BTW: Doamne-fereste!
- OM: Îmi pare rău. Îmi plăcea cum se dezvolta relația.
- BTW: Te deranjează dacă mă întind?
- OM: Te rog. Dacă vrei, închide ochii și practicăm respirația de foc preț de câteva minute.

[RESPIRAȚIE DE FOC]

- BTW: Ce zici de-o baie de gong rapidă, înainte să plec?
- OM: Ar fi un mare privilegiu.

[BAIE DE GONG]

Da, Om avea în cabinet un blestemat de gong. Greta nu-l văzuse niciodată, pentru că încă nu călcase la el în cabinet, dar se pare că gongul era destul de mare și de strălucitor. Prima dată când i-l menționase unui client, Om spusese: „Am lustruit gongul pentru tine, în caz

că-ți dorești o baie de sunet la finalul ședinței“, ceea ce Greta transcrisese: „Am lustruit bongul pentru tine“. Om îi scrisese peste câteva zile: „Draga mea, e gong, nu bong“, o afirmație pe care acum Greta și-o repeta din când în când.

În orice caz, Om adora să-l îmbăieze în gongul său pe BTW și, prin extensie, și pe Greta, dar mai degrabă părea că te îneacă. Nu apele unei mări agitate, ci mâna unui necunoscut care-ți ține capul sub apă. Își dădea frâu liber cu acel obiect, bătea în el până nu-ți mai auzai gândurile. În acest fel, egoul tău era cu adevărat anihilat și îți dădea seama că momentul prezent era tot ceea ce...

— Îmi pare rău c-am întârziat, a spus Om dintr-odată.

Purta un maiou alb din plasă, un cardigan masiv și șalvari albi. Greta l-a privit salutându-și subtil din cap toți clienții. Devoratorul de presuri l-a privit pe Om cu o afecțiune evidentă, de parcă ar fi vrut să-l mângâie pe burtică. KPM a salutat și el din cap, dar BTW părea că-și dorește să se apropie și să înceapă a sporovăi.

— Te deranjează dacă ne așezăm mai aproape de fereastră? a întrebat Om repede.

— Deloc, i-a răspuns Greta.

S-au așezat la o altă masă. Barista, care ieșise cu Olin Patterson, care ieșise cu Betsy Hanna, faimoasa chef care era acum logodită cu Peter Green, care avea un copil cu Punk Rock Charlotte, cândva o destrăbălată care se futea cu toboșarul de la Dead Kennedys, dar care acum era specialistă în plante medicinale, i-a adus în sfârșit Gretei cafeaua la filtru și lui Om comanda obișnuită. Gretei nu i se făcuse niciodată cunoștință cu acest barista sau cu vreunul dintre ceilalți. Știa toate aceste lucruri doar pentru că locuia cu Sabine.

— Deci vreau să vorbesc cu tine despre FEW. Ai terminat fișierul ei? a întrebat Om.

— Ți-am trimis transcrierea înainte să plec de-acasă.

— Foarte bine. O să-ți mai trimit o înregistrare, dar conține informații foarte sensibile, care te-ar putea chiar afecta, așa că voiam să verific, să mă asigur că ești OK cu asta.

— Ești îngrijorat c-o să mă afecteze?

— Da.

— Pentru că sunt femeie?

— Nu. Pentru că ești om. Stai puțin, ești om, nu? Nu ești robot? Poți să te înțepi puțin în deget, ca să văd dacă curge...

— Hai, frate...

În momentul acela chiar sângera, de fapt, și și-a închisuit că-și scoate tamponul și-l înmoaie în paharul de lapte cu turmeric al lui Om.

Acesta s-a apropiat de ea.

— Nu se simte confortabil să vorbească despre asta, dar a fost victima unei agresiuni foarte violente și dezvăluie niște detalii foarte plastice și tulburătoare.

— Am mai transcris violuri.

— Da, știu. Dar această agresiune a fost extrem de violentă, iar abuzatorul ei va fi eliberat din închisoare, *aici în Hudson*, și îi pomenește numele. Mă îndoiesc că-l cunoști, dar cine știe. Poate o să te întâlnești cu el săptămâna viitoare sau următoarea. Sau poate c-o să te întâlnești cu *ea*. Vreau doar să mă asigur că poți face față.

Greta a aprobat din cap cu o expresie gravă.

— Și sper că vei respecta în continuare acordul semnat.

Încălca acordul de săptămâni întregi, dar numai cu Sabine.

— Aș fi făcut eu însumi transcrierile, dar nu știu să scriu la computer, a spus Om, deloc jenat. Cum a mers în ultima vreme transcrierea?

— Mă bucur că ai întrebat. După părerea mea, ceea ce lipsește adesea din aceste transcrieri este suferința persoanei. Pentru că suferința se regăsește arareori în cuvinte, care nouă din zece ori sunt inexacte, dacă nu chiar greșite. Se întâmplă foarte rar să fim articulați când vine vorba de propria durere, așa cum sunt sigură că ai observat. Suferința poate fi simțită cu-adevărat doar în pauze, care nu sunt incluse în transcrieri. Așa că mă întrebam dacă ești de acord să scriu ceva de genul: PAUZĂ PRELUNGĂ, TRISTĂ, ÎN CARE CLIENTUL SE STRĂDUIEȘTE SĂ ÎNGHITĂ.

Om a privit-o uimit.

— Vrei să transcrii... tăcerea?

— Asta ar face transcrierile mai exacte sau, cel puțin, complete, a spus Greta.

— Hmm, dar jobul tău e să transcrii, nu să descrii, așa că poate încerci să nu mai fii atât de descriptivă.

— Bine, a spus Greta.

— Cum e viața ta amoroasă? Te vezi cu cineva?

Greta a clătinat din cap.

— Vei întâlni pe cineva luna viitoare.

— Serios? De ce spui asta?

— Știi tu... ianuarie...

— Pentru că vine Revelionul?

— Da, și pentru că oamenii se împulzesc să se combine înainte de iarnă. O să vezi, a zis Om.

Greta nu era pregătită să se combine, dar nu i-ar fi stricat o mică aventură. Toți cei din oraș păreau să se combine

unii cu alții, pe rând, de parcă ar fi fost naufragiați pe o insulă privată a fututului, iar Greta nu mai văzuse nicio dată atât de multe cupluri neobișnuite și improbabile. Tineri cu bătrâni, bogați cu săraci, bețivi cu abstinenți, frumoși cu hidoși. Auzise că uneori Hudsonul era descris ca un oraș universitar fără universitate sau ca o tabără de vară pentru adulți, dar părea mai degrabă o comunitate restrânsă de expați. Toți se purtau de parcă ar fi fost izgoniți din țările natale sau de parcă își retrăseseră pur și simplu loialitatea, sau ar fi fost fugari, iar acum, când trăiau cu toții în străinătate, creau conexiuni cu oameni cu care acasă n-ar fi avut nimic de-a face.

În orice caz, Greta s-ar fi băgat la o rundă, două, dar singurele persoane interesate erau prea dezzechilibrate, nu îndeajuns de dezzechilibrate, geriatrice, de neangajat sau excesiv de dependente de pilulele albastre, de cocaină, de propriile sentimente și biografii sau de cuvintele „toxic“, „binar“, „identitate“ și „intersecționalitate“.

Cu câteva luni în urmă, i se aprinseseră călcâiele, în mod foarte discutabil, după cineva care avea jumătate din vârsta ei. Se întâlнисeră chiar în prima ei zi în Hudson. Ajunseseră într-o vineri, alături de o sută de alți newyorkezi ferchezuiți și hipsteri veniți să viziteze orașul. Urmase un tur grăbit al Hudsonului cu Sabine care accelera în loc să încetinească atunci când se apropia de intersecții și de pietoni și care îi arăta închisorile — erau trei — și toate locurile în care fuseseră bordeluri și birturi. Bordelurile nu mai existau de mult, bineînțeles, dar Hudsonul era în continuare plin de bețivi și de ahtiați, încă din 1785.

— Ce fel de ahtiați? a întrebat Greta.

— De toate tipurile. Ahtiați după natură, ahtiați după antichități, ahtiați după astrologie. Ahtiați ai râului,

ahtiați ai imobiliarelor și obișnuiții ahtiați după futut. Aș zice că-n general nu prea întâlnești rușine în orașul ăsta.

— Oho!

— Nu zic că oamenii nu *simt* rușine, o simt. Dar nu se fac de rușine unii pe ceilalți. Asta dacă nu cumva faci ceva super de căcat, cum ar fi să jefuiești o bătrânică sau să violezi pe cineva. Altfel, poți scăpa basma curată din aproape orice. Cred că de-aia oamenii nu pleacă niciodată de-aici. Deși asta începe să se schimbe.

Sabine a condus pe străzi cu nume ca Închisoarea și Funia. Prefera partea ascunsă a Hudsonului, dar, după aproape o oră, a luat-o pe strada principală, Strada Warren, pentru ca Greta să privească Hudsonul în față. O față nu demult distrusă, insistase Sabine, cândva abandonată și uitată, acum reconstruită cu grijă și plină de magazine care vindeau obiecte de care n-avea nimeni nevoie. De fapt, mașina lui Sabine părea o uriașă vitrină ambulantă, iar Greta se simțea ca un obiect rar, expus pe locul din dreapta.

— De ce se holbează la noi? a întrebat Greta.

— Îi știi pe oamenii ăștia. Se întreabă cine ești și ce cauți la mine în mașină, i-a explicat Sabine, claxonând o femeie cu un câine.

Când s-au apropiat de următoarea intersecție, un bărbat în vârstă a ieșit în stradă și a încercat să le facă semn, de parcă ar fi oprit un taxi. Părea răvășit și cu un picior în groapă, dar avea un fluierat ireproșabil. Sabine l-a ignorat complet și a trecut fără să încetinească la stop.

— Bărbatul ăla părea disperat să-ți atragă atenția. Cred că așteaptă să oprești, a spus Greta.

— E tata, vrea o țigară, a spus Sabine și a apăsat accelerația.